

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19CoCsp/38/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3119213033
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3119213033.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Čupkovej a sudcov JUDr. Viery Škultétyovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v spore žalobcu V. E., so sídlom D. N. W. A., konajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky V. E., D., so sídlom v R., Y. XX/XXXX, B. XX XXX XXX, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Z. & D. E. so sídlom v R. R., E. XX, B. XX XXX XXX, za ktorú koná C.. C. A., proti žalovanému B. H., narodenému XX.XX.XXXX, bytom v F., D. XX/X, zastúpenému O. Q. O., so sídlom v F. F., A. T. XXXX/XXA, B. XX XXX XXX, za ktoré koná C. V., o zaplatenie 3.859,38 eur s príslušenstvom a vzájomnej žalobe o zaplatenie 2.992,52 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, č. k. 21Csp/61/2019-76 zo dňa 16. júla 2020 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **m á** proti žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom vo výroku I. žalobu zamietol, vo výroku II. žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 2.992,52 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 10.02.2020 do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku III. žalovanému priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Uviedol, že strany sporu uzavreli dňa 23.03.2015 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru 10.010,- eur s ročnou fixnou úrokovou sadzbou 20,84 %, ktorý sa žalovaný zaviazal zaplatiť v splátkach v počte 72 po 259,68 eur splatných 20. deň v mesiaci, s prvou splátkou 20.04.2015 a poslednou splátkou 20.03.2021. Podľa tvrdení žalobcu žalovaný uhradil celkovo 55 splátok v zmysle finančného plánu. Ďalšie dohodnuté splátky z uzavretej zmluvy v lehote ich splatnosti neuhradil, preto žalobca po upozornení žalovaného na možnosť vyhlásenia splatnosti celého úveru spolu s jeho príslušenstvom a všetkými platbami, ktoré sa k úveru vzťahujú, úver predčasne zosplatnil ku dňu 06.04.2019. Súd prvej inštancie po preskúmaní veci konštatoval, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti tak, ako to vyžaduje § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Zmluva obsahuje priemernú hodnotu RPMN 12,84 %, čo nie je správny údaj. Priemerná hodnota RPMN za prvý štvrťrok 2015 pri type úveru poskytnutého žalovanému, zverejnená Ministerstvom financií SR, je správne 10,39 %. V zmluve je tiež nesprávne uvedený údaj o RPMN. Pri poskytnutej výške úveru v počte splátok a výške splátok je správna hodnota 26,07 %, ktorú súd zistil použitím kalkulačky dostupnej v súdnom manažmente. V prípade, pokiaľ by žalobca do výpočtu zahrnul aj jednorazový spracovateľský poplatok 300,30 eur, čo nespravil, bola by hodnota RPMN úveru 27,72 %. Vzhľadom na to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje nesprávne určenú hodnotu RPMN v neprospech žalovaného a nesprávnu hodnotu priemernej RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j/, y/) považuje sa tento úver podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov. Pretože žalovaný zaplatil žalobcovi vyššiu sumu, ako

bola suma poskytnutého úveru, súd žalobu, ktorou sa žalobca domáhal plnenia vo výške 3.859,38 eur s príslušenstvom, zamietol. Žalovaný zaplatil žalobcovi 13.002,52 eur, výšku tejto úhrady žalobca nespochybnil. Dôvodná v zmysle § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka bola preto jeho vzájomná žaloba žalovaného o zaplatenie 2.992,52 eur s príslušenstvom, ktorá suma predstavuje rozdiel medzi poskytnutou sumou úveru a sumou zo strany žalovaného uhradenou. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe žalobcu vyhovie, vzájomnú žalobu žalovaného v celom rozsahu zamietne a žalobcovi prizná voči žalovanému nárok na náhradu trov konania alebo rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V podanom odvolaní namietal záver súdu prvej inštancie, že predmetná úverová zmluva neobsahuje náležitosti tak, ako to vyžaduje § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Nestotožnil sa so záverom konajúceho súdu, že zmluva neobsahuje správny údaj o priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorá je v zmluve uvedená v hodnote 12,84 %. Súdu vytýkal jeho nesprávny postup, keď pre overenie tejto hodnoty vychádzal z údajov o priemerných hodnotách RPMN za prvý štvrťrok 2015 pri type úveru poskytnutého žalovanému, zverejnených Ministerstvom financií SR. Zo strany súdu došlo k nesprávnej interpretácii zákonného ust. § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z. z., v dôsledku čoho v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. nesprávne posúdil poskytnutý úver ako bezúročný a bez poplatkov. Nakoľko údaje o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch za prvý štvrťrok 2015 sú zverejňované až po uplynutí prvého štvrťroka 2015, pričom odrážajú stav ku dňu 31.03.2015, nemohol žalobca uviesť hodnotu priemernej RPMN za tento štvrťrok. Údaje o novoposkytnutých úveroch za kalendárny štvrťrok, v ktorom sa úverové zmluvy podpisujú, nie sú veriteľom toho času známe a dostupné, pričom podľa času uzavretia úverovej zmluvy od zverejnenia údajov veriteľa musia v súlade so zákonom vychádzať zo zverejnených údajov za kalendárny štvrťrok, ktorý predchádza štvrťroku, v ktorom bola úverová zmluva uzavretá alebo dokonca z ďalšieho predchádzajúceho štvrťroka. V danom prípade žalobca vychádzal z jemu toho času dostupných a zverejnených údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch za tretí štvrťrok 2014 a priemernú hodnotu RPMN určil v hodnote 12,84 % pre typ úveru poskytnutého žalovanému, t. j. spotrebiteľský úver so zabezpečením vo výške viac ako 6.500,- eur so zmluvnou platnosťou od 5 do 10 rokov. Za nesprávne tiež označil uvedenie náležitostí ročnej percentuálnej miery nákladov v úverovej zmluve, ktorá podľa výpočtu súdu má predstavovať 26,07 %. Súdu vytýkal, že pri posudzovaní naplnenia náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. nezohľadnil vyjadrenie žalobcu k použitiu totožnej kalkulačky v úverovej zmluve, jeho vyjadrením sa nezaoberal a v odôvodnení svojho rozhodnutia nevyporiadal. Podľa jeho názoru prepočet prostredníctvom internetovej kalkulačky nepredstavuje hodnoverný a relevantný dôkaz. K výpočtu ohľadne RPMN citoval z viacerých rozhodnutí krajských súdov. V odvolaní uviedol, že už vo svojom vyjadrení k podanému odporu datovanom dňa 26.02.2020 namietal tvrdenie žalovaného o výške úhrad ako aj o samotnom údajnom bezdôvodnom obohatení na strane žalobcu tak čo do výšky, ako aj čo do dôvodu. Uviedol, že v súlade s § 147 CSP má žalovaný možnosť, aby v pôvodnom konaní bol súčasne prejednaný aj jeho nárok voči žalobcovi, podľa názoru žalobcu úkon žalovaného nespĺňa ani všeobecné náležitosti podľa § 127 CSP ani osobitné ustanovenia podľa § 132 a nasl. CSP. V písomnom podaní žalovaného absentoval pravdivý a úplný opis rozhodujúcich skutočností a tiež označenie dôkazov preukazujúcich žalovaným tvrdý nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný tak v podanom odpore nepreukázal existenciu zákonných predpokladov zakladajúcich bezdôvodné obohatenie a žiadnym spôsobom nevymedzil hmotnoprávny základ svojho uplatňovaného nároku. Napriek tomu konajúci súd tento nárok žalovanému priznal, a to bez objektívneho a náležitého posúdenia skutkového a právneho stavu veci. Poukázal na to, že konajúci súd nevychádzal z objektívne zisteného skutkového stavu, v dôsledku čoho nesprávne právne posúdil predmetnú vec a bez relevantných dôvodov posúdil poskytnutý úver ako bezúročný a bez poplatkov. Keďže súd bez opory v skutkovom stave dospel k záveru, že úverová zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovaným nespĺňa zákonom požadované náležitosti, a teda je potrebné posúdiť poskytnutý úver ako bezúročný a bez poplatkov, zastával názor, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v tejto časti nesprávne a nepreskúmateľné. Rozsudok označil za nesprávny, nespravodlivý a nezákonný, arbitrárny a nepreskúmateľný.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

5. Žalovaný v podanom odvolaní svoju argumentáciu založil na tom, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, nakoľko podľa názoru žalobcu súd pri posudzovaní žalobcovho nároku vôbec nebral do úvahy tvrdenia uvádzané žalobcom a z odôvodnenia rozhodnutia ani nie je zrejmé, ako sa s týmito skutočnosťami vyrovnal. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia nie je zrejmé, ani ktoré skutočnosti predkladané sporovými stranami pokladal súd za sporné a ktoré za nesporné, akými úvahami sa pri rozhodovaní spravoval, ktoré dôkazy vykonal a ktoré nevykonal. Vyjadrenia a právne názory, ktoré v rozsudku vyslovil, sú nesprávne a nevychádzajú z objektívne zisteného skutkového stavu.

6. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 251/03).

7. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentmi vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruis v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

8. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu SR riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Súdy vo viacerých svojich rozhodnutiach zaujali stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

9. Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvedené konštatuje, že aj keď rozhodnutie súdu prvej inštancie je z hľadiska právnej argumentácie strohé, je dostatočne zrejmé, pre absenciu ktorých zákonných náležitostí súd mal za to, že poskytnutý úver žalovanému je bezúročný a bezpoplatkový a aké skutočnosti ho viedli k záveru o povinnosti žalobcu vydať žalovanému uplatňované bezdôvodné obohatenie. Namietané rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktoré je podľa názoru odvolacieho súdu súladné s ust. § 220 CSP, nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie je dostatočné v otázke, ktorá bola zásadnou pre náležité posúdenie uplatňovaných nárokov. Súd prvej inštancie vysvetlil postup a dôvody, pre ktoré posúdil poskytnutý úver ako bezúročný a bez poplatkov.

10. Ust. § 9 zákona č. 19/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch má za cieľ ochranu spotrebiteľa tak, aby dodávateľ bol povinný spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy, resp. priamo v nej poskytnúť všetky relevantné údaje, na základe ktorých sa spotrebiteľ môže rozhodnúť, či zmluvu o úvere uzavrie, alebo nie. Na to, aby sa spotrebiteľ mohol rozhodnúť na základe úplnej znalosti veci, musia sa mu pred uzavretím zmluvy o úvere poskytnúť primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach. Aby bolo zabezpečené, že spotrebiteľ bude mať vždy dostatok relevantných informácií pre svoje rozhodnutie, zákonodarca v § 9 zákona vymenúva zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V rámci nich, v § 11 vymenúva tie, ktorých neuvedenie alebo nesprávne

uviedenie v zmluve má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo predstavuje určitý postih - sankciu pre dodávateľa, ktorý zákonom predpísané náležitosti v zmluve neuvedie.

11. Súd prvej inštancie v posudzovanej veci dospel k záveru, že uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXX zo dňa 23.03.2015 sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov, nakoľko zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j), y) zákona č. 129/2010 Z. z., podľa ktorých zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základoch údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov a priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver, platnú ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15-tich kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

12. Dôsledky porušenia povinností upravuje ust. § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy tak, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) (§ 11 ods. 1 písm. b/) a v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa (§ 11 ods. 1 písm. d/). Pokiaľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba čo i len jedna z podstatných (obligatórnych) náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere predpísaných v § 9 ods. 2 zákona, je to postačujúce pre to, aby bol predmetný úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov.

13. Pokiaľ obligatórne náležitosti vymedzené zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch nie sú dodržané, dôsledky porušenia týchto povinností ustanovuje § 11 zákona a poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V prípade priemernej hodnoty RPMN zákon vyžaduje údaj o priemernej hodnote RPMN na príslušný spotrebiteľský úver, platný ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnený podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok.

14. Zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 23.03.2015 obsahuje údaj, že priemerná hodnota RPMN na príslušný spotrebiteľský úver platná ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere zverejnená na webovom sídle Ministerstva financií Slovenskej republiky o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch za príslušný kalendárny štvrtrok je 12,84 %, ktorý údaj súd prvej inštancie považoval za nesprávny. S týmto názorom sa odvolací súd stotožňuje.

15. Ak zmluva bola uzatvorená 23.03.2015, rozhodujúci podľa § 21 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch pre určenie priemernej RPMN je predchádzajúci kalendárny štvrtrok, t. j. v danom prípade štvrtý štvrtrok roku 2014.

16. Priemerná hodnota RPMN za štvrtý štvrtrok 2014 pri type úveru poskytnutého žalovanému, ktorú Ministerstvo financií SR zverejňuje na webovom sídle ministerstva, z údajov o novoposkytnutých a poskytnutých spotrebiteľských úveroch na základe ust. § 21 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch je 10,28 %

17. Ministerstvo financií zverejňuje údaje v lehote a spôsobom ustanoveným vo všeobecne záväznom právnom predpise, ktorým je vyhláška ministerstva č. 289/2010 Z. z. o predkladaní údajov veriteľmi poskytujúcimi spotrebiteľské úvery. Keďže podľa § 2 vyhlášky č. 660/2007 Z. z. ministerstvo na webovom sídle ministerstva predmetné informácie zverejňovalo v posledný pracovný deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po uplynutí príslušného kalendárneho štvrtroka, postupovalo tak aj za účinnosti vyhlášky ministerstva č. 289/2010 Z. z.. V súlade s týmto zákonným postupom súhrnné informácie o údajoch novoposkytnutých spotrebiteľských úverov veriteľmi za štvrtý štvrtrok roku 2014 boli ministerstvom zverejnené dňa 30. januára 2015. Povinnosťou veriteľa poskytujúceho úvery tak bolo vychádzať zo zverejnených súhrnných informácií o údajoch novoposkytnutých spotrebiteľských úverov veriteľmi za štvrtý štvrtrok roku 2014. Nedôvodná je preto odvolacia námietka žalobcu, že v súlade s ust. § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy, vychádzal

z jemu toho času dostupných a zverejnených údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch za tretí štvrťrok 2014.

18. Nakoľko údaj o priemernej hodnote RPMN na príslušný spotrebiteľský úver v posudzovanej zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je správny, nezodpovedá súhrnným informáciám o údajoch novoposkytnutých spotrebiteľských úverov veriteľmi za štvrtý štvrťrok roku 2014, úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

19. Podľa § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

20. Skutkovo nebolo sporné, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXX dňa 23.03.2015, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 10.010,- eur za účelom kúpy motorového vozidla. Nebolo sporné, že poskytnutý úver sa stal predčasne splatným ku dňu 06.04.2019. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný zaplatil žalobcovi vyššiu sumu, ako bola suma poskytnutého úveru. Keďže, ako vyplýva z vyššie uvedeného, úver je bez úrokov a bez poplatkov, je žaloba, ktorou sa žalobca domáhal plnenia nad rámec sumy zodpovedajúcej poskytnutému úveru, nedôvodná. Vecne správne je preto rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým vo výroku I. žalobu žalobcu zamietol.

21. V priebehu konania, v odpore proti platobnému rozkazu, ako obranu proti žalobe (návrhu na vydanie platobného rozkazu) žalovaný uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia zo strany žalobcu v sume 2.992,52 eur. Žalovaný v rámci svojej obrany uviedol, že uzavretá zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti zmluvy a náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., preto sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov a keďže poskytnutý úver nielen splatil, ale dokonca preplatil o 2.992,52 eur, žalobca sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil.

22. Podľa § 147 ods. 2 CSP vzájomnou žalobou je i prejav žalovaného, ktorým proti žalobcovi uplatňuje svoju pohľadávku na započítanie, ale len ak navrhuje, aby bolo prisúdené viac, než čo uplatnil žalobca, inak súd posudzuje taký prejav len ako prostriedok procesnej obrany žalovaného.

23. Nakoľko žalovaným uplatňovaná pohľadávka neprevyšuje vlastnú žalobcom žalovanú pohľadávku (inak by išlo o tzv. vzájomnú žalobu), námietka započítania sa stáva predmetom konania. Je nesporné (ako správne uviedol žalobca v podanom odvolaní), že CSP v ust. § 147 umožňuje žalovanému, aby v pôvodnom konaní bol súčasne prejednaný aj jeho nárok voči žalobcovi, je nesporné, že vzájomná žaloba (o ktorú v danej veci nejde) predstavuje podanie vo veci samej, a preto zákon pre vzájomnú žalobu vyžaduje tak všeobecné náležitosti v zmysle ust. § 127 CSP, ako aj osobitné náležitosti podľa § 132 a nasl. CSP. Nesprávne a nedôvodné je však tvrdenie žalobcu v podanom odvolaní, že v písomnom podaní žalovaného absentoval pravdivý a úplný opis rozhodujúcich skutočností. V podaní žalovaného je výslovne uvedené, v akej výške mu bol spotrebiteľský úver právnym predchodcom žalobcu poskytnutý, v akej sume žalobcovi plnenie poskytol a na základe akých skutočností požaduje od žalobcu vydanie bezdôvodného obohatenia. Dôvodne sa preto súd prvej inštancie uplatnenou námietkou zaoberal, aj keď terminologicky nesprávne uvádza, že konal o vzájomnej žalobe o zaplatenie 2.992,52 eur, ktorá suma predstavuje rozdiel medzi sumou 13.002,52 eur, zo strany žalovaného uhradenou a poskytnutou sumou úveru 10.010,- eur.

24. V danej veci ide o spotrebiteľský spor. Základom právneho vzťahu medzi stranami sporu bola zmluva o spotrebiteľskom úvere. K bezdôvodnému obohateniu došlo v dôsledku existencie osobitnej sankcie postihujúcej jednu zo zmluvných strán upravenej priamo v zákone. Nemožno pochybovať o tom, že bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nastupujúca ako ex lege dôsledok porušenia konkrétnych ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, a tak majúca v prípade spotrebiteľovho plnenia nad rámec požičanej istiny ten následok, že na strane prijímajúceho veriteľa vzniká bezdôvodné obohatenie, je špecifickým predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka. Jeho základ je daný porušením zákona už v priebehu kontraktnej fázy, pričom však toto porušenie nemá vplyv na platnosť spotrebiteľskej zmluvy ako takej. Zmluvný vzťah je v takomto prípade založený relevantným právnym titulom, na základe ktorého sú zmluvné strany povinné si navzájom plniť (aj keď zo strany spotrebiteľa v obmedzenom rozsahu nekorešpondujúcom s ustanoveniami zmluvy o úrokoch, poplatkoch). Pokiaľ teda žalovaný nad rámec sumy poskytnutého

úveru (10.010,- eur) vrátil žalobcovi viac ako len požičanú istinu, žalobca sa bezdôvodne obohatil, keď od žalovaného prijal plnenie, na ktoré nárok nemal.

25. V danej veci išlo o spor s ochranou slabšej strany, pričom na strane žalobcu ide o spoločnosť dlhodobo pôsobiacu na trhu a znalú právnej úpravy a problematiky, ktorá je predmetom jeho podnikateľskej činnosti. Žalobca v podanom odvolaní odkazuje na svoje vyjadrenie k podanému odporu datované dňa 26.02.2020, v ktorom mal namietat' tvrdenie žalovaného o výške úhrad, ako aj o samotnom údajnom bezdôvodnom obohatení na strane žalobcu tak čo do výšky, ako aj čo do dôvodu. Popretie skutkových tvrdení protistrany upravuje ust. § 151 CSP. Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné. V podanom odvolaní ani vo vyjadrení k podanému odporu zo dňa 26.02.2020 žalobca netvrdí, a teda nespochybňuje tvrdenie žalovaného o zaplatení splátok úveru vo výške 13.002,52 eur. Pokiaľ vznik bezdôvodného obohatenia spochybňuje, dôvodí len tým, že nenastala bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru ako následok porušenia konkrétnych ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch. K výške plnenia zo strany žalovaného sa vyjadruje tak, že doposiaľ žalovaný zaplatil 55 splátok po 259,68 eur, čo je celkom 14.282,40 eur, čo je tvrdenie v neprospech žalobcu, nakoľko by zakladalo vyššiu sumu bezdôvodného obohatenia, ktorú žalovaný od žalobcu nepožaduje a neuplatňuje.

26. Z uvedených dôvodov považoval odvolací súd za vecne správny aj výrok II., ktorým žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 2.992,52 eur s príslušenstvom.

27. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil a žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, priznal podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

28. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).